

Arrest

nr. 108 650 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2007 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 18 december 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arresten nrs. 27 636 en 27 637 van 20 mei 2009 verwierp de Raad het voormeld beroep. Verzoekers dienden vervolgens een cassatieberoep in bij

de Raad van State tegen de arresten van de Raad. Dit beroep werd bij beschikking nr. 4625 van 2 juli 2009 door de Raad van State ontoelaatbaar verklaard.

Op 25 februari 2009 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 september 2009 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 30 september 2009 werd deze tweede asielaanvraag niet in overweging genomen.

Op 15 november 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 december 2012 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 102 909 van de Raad van 15 mei 2013 werd de voormelde beslissing vernietigd.

Op 4 maart 2013 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 4 maart 2013 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat hun verzoek tot verblijfsmachtiging ten onrechte niet ontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Zij stippen aan dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' nergens wordt omschreven in de wet en dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat hieronder moet worden verstaan. Volgens de Raad van State zijn buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht doch dient aangetoond te worden dat het voor de betrokkene bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst te gaan om daar een aanvraag in te dienen. Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheden onvoorzienbaar zijn voor de betrokkenen, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gepatriëerd. Vervolgens benadrukken verzoekers dat zij reeds meer dan 5 jaar in België hebben verbleven en ook steeds in procedure hebben vertoefd. Zij menen dat zij onredelijk lang op hun asiel- en regularisatieaanvraag hebben moeten wachten en verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 en stellen dat hun situatie conform is aan punt 1.2 van deze instructie. Voorts stellen verzoekers dat zij zich gedurende deze periode duurzaam hebben verankerd in België waardoor het voor hen na deze lange periode bijzonder moeilijk is om naar de Russische Federatie terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom het lange verblijf in procedure, de duurzame lokale verankering en de tal van sociale bindingen samen geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Zij stellen dat zij in hun aanvraag hebben opgemerkt dat het onredelijk en niet in verhouding zou zijn met het doel van de wet om verzoekers na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd zijn en er sprake is van een duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar het land van herkomst om vandaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekers besluiten dat verweerder steeds een afweging van de belangen dient te maken tussen de belangen van betrokkenen en de belangen van de staat en stelt dat zulks *in casu* niet is gebeurd.

Waar verzoekers aangeven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door verweerder, voeren zij duidelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 en menen dat hun situatie conform is aan de situatie omschreven in deze instructie, wijst de Raad er op dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar deze instructie om hun buitengewone omstandigheden te rechtvaardigen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd gesteld komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

Waar verzoekers stellen dat zij onredelijk lang hebben moeten wachten op een beslissing nopens hun asiel- en regularisatieaanvraag, dient te worden vastgesteld dat verzoekers in hun aanvraag enkel hebben aangegeven dat zij onredelijk lang op hun asielprocedure hebben moeten wachten. Deze bewering wordt door verweerder weerlegd in de bestreden beslissing. Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing dat de eerste asielaanvraag 1 jaar en 7 maanden heeft geduurd en dat de tweede asielaanvraag al na 1 maand was afgehandeld, zodat dit geenszins onredelijk lang is. Verzoekers betwisten dit onderdeel van de motivering niet en kunnen bijgevolg niet langer voorhouden dat niet betwist kan worden dat zij onredelijk lang op een beslissing inzake hun asielaanvraag hebben moeten wachten. Nergens hebben zij in hun aanvraag onder het kopje “nopens de ontvankelijkheid” verwezen naar hun medische regularisatie. Het komt nochtans aan verzoekers toe om alle elementen waarvan zij menen dat het een buitengewone omstandigheid kan vormen duidelijk te vermelden in hun aanvraag.

Waar verzoekers stellen dat zij zich gedurende de lange verblijfsperiode in België op een duurzame wijze hebben verankerd in België, stelt verweerder in de bestreden beslissing *“het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse lessen gevolgd hebben, werkbereid zijn, een vrienden-en*

kennissenkring hebben opgebouwd, dat zij een attest van inburgering voorleggen alsook een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend". In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk daar elementen die wijzen op een duurzame verankering in België eerder elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen. De Raad ziet niet in waarom deze elementen het voor verzoekers bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Buiten het feit dat verzoekers in hun aanvraag stellen dat ze zulks onmenselijk achten en niet in verhouding met het doel dat men wil bereiken, gaan zij niet verder in op de reden waarom het voor hen bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren. Tevens dient er toch ook op gewezen te worden dat *in casu* niet kan worden betwist dat verzoekers gedurende hun verblijf van 5 jaar slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikten in afwachting van een antwoord op lopende procedures en dat zij behoorden te weten dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Een tijdelijke verblijfstitel opent geen recht op een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur.

Waar verzoekers van oordeel zijn dat de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing geen antwoord vormt op hun aangehaalde elementen van integratie, lijken zij eerder de formele motiveringsplicht aan te voeren.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Verzoekers' argument kan dan ook niet worden aangenomen. Niet alleen biedt verwerende partij een antwoord op de door verzoekers ingeroepen argumenten, tevens blijkt dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet kennelijk onredelijk is en derhalve afdoende is.

Met hun betoog maken verzoekers noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De kritiek gegrond op het redelijkheidsbeginsel valt samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat kan verwezen worden naar het bovenstaande en ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Nazicht van de stukken van het administratief dossier en meer bepaald de door verzoekers ingediende aanvraag toont aan dat verweerder alle elementen heeft beantwoord die door verzoekers als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen en verzoekers maken geenszins aannemelijk dat er met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot voeren verzoekers de schending van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel aan. Zij menen dat er geen afweging is gemaakt tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds hun belangen, terwijl zij in hun aanvraag hebben opgemerkt dat het onredelijk en niet in verhouding met het doel van de wet zou zijn om hen na een dergelijk lang verblijf terug te sturen naar hun land van herkomst. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er gemotiveerd werd inzake de disproportionaliteit van een terugkeer en dat er aldus wel degelijk een belangenafweging is gebeurd. Zo wordt de disproportionaliteit ook afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM daar verzoekers dit argument ook hebben ontwikkeld in hun aanvraag.

Verzoekers maken evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers menen dat er sprake is van een inmenging in hun privé- en familielevens en dat deze inmenging niet op afdoende wijze werd gerechtvaardigd. Ze stellen dat verweerder bij het nemen van een bevel ook rekening dient te houden met artikel 8 van het EVRM. Zij benadrukken dat er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekers. Zij benadrukken dat de verwerende partij steeds een afweging dient te maken.

In zoverre verzoekers menen dat er niet afdoende gemotiveerd werd aangaande de inmenging in het privé- en familielevens, dient de Raad te besluiten dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat er aangaande dit privé- en familielevens in het licht van een terugkeer naar het land van herkomst werd gemotiveerd. Verzoekers gaan echter niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en maken aldus niet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM.

In hun aanvraag hebben verzoekers op vrij algemene wijze gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land hebben opgericht.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het nog mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoekers om dit privéleven aannemelijk te maken. Wat dit betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot een zeer summier en algemeen betoog. Uit de inventaris van overtuigingsstukken die verzoekers gevoegd hebben bij hun aanvraag blijkt al evenmin het summier aangevoerde sociaal en economisch welzijn. Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen.

Geheel ten overvloede kan worden aangestipt dat zelfs aangenomen dat verzoekers op voldoende wijze het bestaan van een privéleven hebben aannemelijk gemaakt, *quod non*, dient te worden nagegaan of er sprake is van een inmenging in het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn privéleven en voor zijn familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht

dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EHRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het privéleven waarnaar verzoekers verwijzen, werd ontwikkeld in een tijd waarin de verzoekers wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Een dergelijk privéleven ontwikkeld tijdens een precair verblijf maakt geen schending uit van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft het sociaal welzijn, de sociale en zakelijke contacten die verzoekers hebben opgebouwd, tonen zij bovendien niet aan dat zij deze niet kunnen behouden. De moderne communicatiemiddelen laten het toe om gemakkelijk contacten te onderhouden. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied te betreden.

Waar verzoekers verwijzen naar het geciteerd arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, als illustratie bij hun stelling dat beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen moeten worden in het licht van de verdragsrechtelijke gewaarborgde grondrechten kunnen zij daarin gevolgd worden. De Raad stelt echter vast dat verzoekers echter niet *in concreto* motiveren waaruit de eventuele gelijkenissen tussen hun zaak en die geciteerde zaak zouden bestaan. In de geciteerde zaak verbleven de verzoekers al ruim 30 jaar in het land en hadden zij een permanente verblijfstitel verkregen, welke later werd ingetrokken. De zaak van verzoekers is geenszins met deze zaak te vergelijken.

Verzoekers maken geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

In zoverre verzoekers stellen dat het louter formeel uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging in de uitoefening van het recht op de eerbiediging van het privé- en familieleven vormt en waar verzoekers lijken aan te geven dat er geen afweging is gemaakt in het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat uit de beslissing betreffende de onontvankelijkheid van

hun verblijfsaanvraag blijkt dat er een afweging is gemaakt. Het volstaat dat de overheid deze afweging op een bepaald ogenblik heeft gemaakt en dit ten laatste op het ogenblik van de gedwongen verwijdering. Wat dit laatste betreft, dient er op gewezen te worden dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen verwijdering. Hoe dan ook werd de afweging wel gemaakt door verweerder. Tevens dient te worden herhaald dat verzoekers hun aangevoerde privéleven op geen enkele wijze aannemelijk hebben gemaakt en dat heel hun betoog betreffende een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen en dat zij aldus ook niet aannemelijk maken dat de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard disproportioneel zou zijn. Het is niet omdat verzoekers menen dat zij omwille van hun precair verblijf van 5 jaar recht hebben om hun aanvraag in België in te dienen dat verweerder hun verzoek zomaar moet inwilligen. Verzoekers kunnen niet voorbij aan het feit dat de vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat enkel in het geval van buitengewone omstandigheden een aanvraag vanuit België kan worden ingediend. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verweerder op een kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Ook een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU